



AIBINA

REVISTA POPULARA

Apare în fiecare Duminică

COMITETUL DE REDACȚIE

ION KALINDERU

- | | | |
|-------------------|---|-------------------|
| P. Gârboviceanu | ▲ | P. Dulfu |
| G. Coșbuc | | V. S. Moga |
| G-I P.V. Năsturel | | N. Nicolaescu |
| Gh. Adamescu | | Gr. Teodossiu |
| I. Otescu | ▼ | C. C. Pop. Tașcă. |

M. Gruber
AUC.

Redacția și Administrația Strada Mântuleasa No. 9 — București.

Noua Parfumerie și Droguerie Medicinală

TOMA BRĂTULESCU

București, calea Griviței No. 145 (lângă Gara de Nord). București.

Oferă onor. sale clientele parfumuri din cele mai renumite fabrici franceze, ruse, germane și engleze; pudre de orez, depilatoare și sapone alese, brillantine, superbe colorante pentru păr, diferite loțiuni, apă de colonie, de lavande, de verveine și portugal, etc., ape și pomezi de quinquina parfumate, Capilarine, col-cream de la princesse și comestice higionice, pieptini fini, Odol, perii, paste pentru dinți, thermometre pentru baie și diferite feluri de bureți, glicerină, vasilină, lanolină și tot felul de articole pentru tualete.

Articole pentru menajiu, ca: ceaiuri, cafea și cacao în sămânță și pulbere, făină lactată Nestlé, culori vegetale, arome și esențe pentru liqueruri și limonade, romuri și cognacuri, esențe pentru conserve alimentare, Sifoane cu cari se prepară ape gazoase, alcool și sistematice mașine pentru spirit denaturat, ape minerale și diferite săruri pentru băi, cum și prafuri «Zackerlin», carboral, borax, acid boric, naftalină ieftină, bicarbonat de sodiu, salol și chinine, etc. Aniline și culori, aparate, accesorii și gata soluțiuni, băi, pentru fotografie. Uleiuri și grăsimi minerale, parafină, benzină și vasilină americană, terebentine, pensule, lacuri și culori pentru pictură, vopsele, ceară și sârmă pentru parchete, etc.

Diferite ierburile alese, rădăcini, scoarțe, frunze, flori și semințe pentru ceaiuri în și muștaruri, precum și felurite uleiuri vegetale și animale, ca : unt de cocos, de in, de ricin și migdale și curat uleiul din ficat de morun pentru cura de iarnă, etc.

Multe specialități farmaceutice române, franceze și germane, precum: bugiile, balsamuri pentru viață, capsule, cataplasme, coaltare, crayoane, ceaiuri, drageie, elixire, emulsiuni uleioase, emplastre, glicorofosfate, globule, granule, injecțiuni, ovule, paste, pastile, perle, pilule, prafuri, săruri, supositorii, soluțiuni, siropuri și vinuri medicamentoase care, prin rolul ce îndeplinesc unele de a fi atiseptice și desinfectante iar altele nutritive și întăritoare, sunt preparate cu scopul de a fi întrebuințate la vindecarea suferințelor cărora să le redea sănătatea, forța și energia și de a le fi reconstituante ale sistemului nervos îndepărtându-le cu totul anemia și slăbiciunea generală.

Bogat asortiment de cauciucărie și pansamente cum instrumente și accesorii de resortul Farmaciei, Obstetricii și Chirurgiei, Opticii și Dentisticii, ca : vată și tifoane, guthapercha și mușamale impermeabile, tuburi de cauciuc, canule, injectoare și sistematice irigatoare pentru Moașe și Leuze, pompe trage-lapte și biberoane, ploști și lighiane de porțelan, specule, ață de mătase și ace, seringi, sonde, aparate inhalatoare, bandage și cercuri herniare, corsete elastice pentru doamne și ciorapi pentru varice, tuburi stomachale, pulverisitoare și vaporisatoare, preservative, suspensoare, thermometre maximale cum și alte utensile și accesorii de sticlă, aluminiu, platină, faianță și porțelan, ochelari, foarfeci și clești, etc.

La cerere, expediază în orice parte a Țării, contra ramburs, prompt și cu prețurile cele mai ieftine, ori și ce fel de mărfuri din această branșă.

Albina

Revistă Enciclopedică Populară

Abonamentul în țară pe an Lei 5 | Abonamentul în străin. pe an lei 8
 „ „ „ 6 luni „ 3 | Un număr. 15 bani
 Pentru anunțuri 1 leu linia. Mica publicitate, 5 bani cuvântul.
 Manuscrisurile nepublicate se ard.

SUMARUL :

Ordinul de zi al M. S. Regelui către armată. — Circulara d-lui Administrator al Domeniilor Coroanei către agenții acelei Administrațiuni. — G. Cosbuc, Antipozii României. — Sf. N., Cetatea Neamțului. — Foile și Cărbunile, fabulă de I. Heliade-Rădulescu. — N. Nicolaescu și G. Stoinescu, Hrănirea stupilor. — Alph. Daudet, Ultima zi de școală (traducere din franceză). — De pe Domeniile Coroanei. — Moscheea Sf. Sofia. — N. Bradea, Moștele cu diplomă. — Al. Surupăceanu, Recolta, alegerea și împachetarea merelor și perelor în Tirol. — G. P., Noroc neașteptat. — R., Școala română din Turtucaia. — Reviste primite la redacție. — Cronică săptămânii. — Informațiuni. — Corespondență.

Varietăți : Cum se pedepseau falsificatorii de monedă ?

Sfaturi practice : Nu chinuți păsările.

Ilustrațiuni : Ruinele Cetății Neamțu ; — Vederea generală a orașului Piatra Neamțu. — Interiorul Moscheei Sf. Sofia ; — Moscheea Sf. Sofia din Constantinopol. — Școala română din Turtucaia. — *Pagina glumeață :* Geambașul isteț.

Ordin de zi către armată.

M. S. Regele a dat următorul ordin de zi către armata :

„Ostași,

«Evenimente grave s'au deslănțuit asupra noastră, zguduind instituțiile Statului până în temelile sale și punând în primejdie munca a jumătate de veac.

«In aceste grele împrejurări armata a fost chemată să restabilească liniștea turburată. Ea și-a îndeplinit datoria fără șovăire și în toate unghiurile țării, ostașii au răspuns grabnic la apel. În cinci zile oștirea a ajuns la numărul de 140.000 oameni.

«Mobilizarea repede și dislocarea trupelor cu ordine și fără întârziere sunt o puternică cheazășie că armata va fi în totdeauna în stare a face față oricărei primejdii ce ar amenința Statul.

«Țara datorește oștirii și atitudinii ei hotărâte, că o mare nenorocire a fost înlăturată și ordinea restabilită în scurtă vreme.

«Ați avut o datorie dureroasă de îndeplinit ; dar unde

este omor, foc și jaf trebuiesc ocrotite cu orice preț averea cetățenilor și buna rânduială.

Vă mulțumesc cu inimă caldă și privesc cu dragoste și nemărginită încredere spre scumpa mea armată, care s'a arătat la înălțimea chemării sale ori și când o primejdie a amenințat ființa scumpei Noastre țeri.

Dat în București la 29 Martie 1907».

CAROL.

Circulara D-lui Administrator al Domeniilor Coroanei către agenții acelei Administrațiuni.

Domnule Agent,

Răscoalele s'au potolit aproape în toată țara.

Unii locuitori au eșit la câmp, iar ceilalți n'așteaptă decât îndreptarea vremii pentru a putea începe aratul, semăna tul și celelalte munci agricole

În mod natural urmează să se închee acum învoelile agricole, de astă dată însă cât mai curând, de oarece timpul e întârziat și amenință o bună parte din culturi, dacă nu se va pune toată graba.

De aceea vă invit a aveâ în deosebită băgare de seamă împrejurările actuale extraordinare, și de a vă sili atât d-voastră cât și ceilalți împiegați ca lucrările să se facă cât mai repede și mai regulat.

În unele părți intervine ca înlesnire chiar autoritatea prefectorială ca mijlocitoare între proprietari, arendași și săteni pentru încheerea învoelilor agricole.

Sunt fericit să constat că pe Domeniile Coroanei aceste tocmeli se fac în liniște de d-voastră împreună cu ceilalți agenți. Asemenea mă bucur de purtarea locuitorilor noștri, care în zilele grele prin care a trecut țara, nu s'au lăsat ademeniți de turburători, ci au păstrat peste tot o atitudine pașnică. În părțile unde am fost amenințați din afară au stat chiar gata de apărare; iar de curând ne-au trimis telegrame și adrese de mulțumire și recunoștință pentru binefacerile ce le am făcut și protecțiunea ce le-am dat în timpul din urmă.

Acest sentiment, care le face cinste, se datorește desigur grijei ce le-am purtat încă dela întemeierea Domeniului Coroanei. Astfel învoelele noastre nu numai că au fost mai ușoare decât cele din împrejurimi, dar au avut totdeauna de scop îmbunătățirea stării lor.

Am luat asemenea asupra noastră multe din nevoile lor obștești, precum construirea de școli, biserici, primării, le am

făcut numeroase alte înlesniri și ne-am străduit pentru cultura și moralizarea lor.

La acelaș scop vom căută a aveă și pe viitor toată grija pentru locuitori, căci munca noastră e abia la început și va rămâne stearpă, dacă nu o vom urmă chiar cu mai multă sârguință.

Pe unele domenii nu am avut turburări, dar câțivă săteni luându-se după cei din alte părți, au venit cu cereri, unele imposibile, altele în paguba lor. Astfel ni s'a cerut învoeli, cari socotite la un loc erau mai împovărătoare, pentru ei decât cele din trecut și fiindcă locuitorii erau oarecum înflăcărați, ne-a dat multă bătaie de cap până să-i convingem.

Toți au revenit însă curând asupra cererilor și s'au asociat la cei cumiști, încheind învoiala și făgăduind încredere și ascultare.

Vă invit dar a studiă de aproape tocmelele, și chiar dacă nu vi se pretind înlesniri, să faceți în marginile posibilității, căci datoria proprietarilor e de a îngriji de muncitori în interesul lor propriu. Mai ales în împrejurările de față, iubirea de patrie și a deaproapelui e o datorie pentru toți și cu atât mai mult pentru noi de a contribui la rezolvarea cesiunii rurale, dela care atârnă bunăstarea întregii țări, pentru care ne am străduit și înainte.

Acolo unde veți întâmpină piedici sau nedumeriri îmi veți cere cuvenita deslegare. Dacă e trebuință, vă puteți consulta chiar cu un alt șef de regie din acea parte, în care scop vă dau de acum încuviințare să vă întâlniți. Asemenea luați părerea șefilor de cultură, care trebuie să se pătrundă din vreme de intențiunile noastre spre a ști cum să se conducă în lucrări.

Pe lângă partea economică veți aveă însă în de aproape vedere și pe cea culturală și morală, căci după cum v'am spus în atâtea rânduri, îmbunătățirea stării sătenilor atârnă tot atât de mult de cultura lor.

Până cum am făcut relativ mult și în această direcțiune și cu toate că rezultatele sunt destul de satisfăcătoare, n'am ajuns însă la acel minim de cultură care e indispensabil oricărui om și mai cu seamă țăranilor români cari suferă și de alte nevoi. Știți de asemenea că lumea suferă mult de robia neștiinței și că numai lumina poate amelioră și conserva cu adevărat bunăstarea omului.

Aceste adevăruri s'au dovedit odată mai mult pe timpul răscoalelor, când s'au văzut prădând săteni cu avere și oameni care nu și dedeau seama de grozăvia faptelor, din cauza neștiinței.

De aceia vă recomand din nou și din tot sufletul a lucră la deșteptarea sătenilor. Trăiți în mijlocul lor, mulți din d-voastră v'ați ridicat din popor, așa că aveți o îndoită da-

torie de a le sta într'ajutor povătuindu-i și îndemnându-i să se cultive, pentru a-și putea îmbunătăți starea cât mai curând și într'un mod trainic.

Nu uitați asemenea munca locuitorilor, care nu poate da adevărate roade, dacă nu e ocrotită și mai cu seamă nu e îndreptată și făcută cu pricepere. În această privință aveți destulă practică, veniți des în contact cu dânșii, și puteți să-i sfătuiți de-aproape chiar la fața locului. Cunoașteți apoi firea lor, spre a ști ce mijloace să alegeți pentru a ajunge mai sigur la țel.


În ce privește preoții și învățătorii, aceștia sunt îndatorați să se ocupe de locuitori și vor da desigur tot concursul pentru educația și luminarea poporului.

În sfârșit vă cer să puneți toată căldura, toată inima, în opera de înălțare națională din care această administrație și-a făcut o datorie de căpetenie.

Administrator, Ion Țalinderu.

Antipozii României.



 ntr'o zi de Iulie, când stai topit de căldură la umbra unui pom, iar soarele e drept la amiază și umple de lumină toate nemărginitele părți ale văzduhului, te-ai gândit tu că drept sub tine, adînc-adînc, de cealaltă parte a pământului, poate că tremură un om în bordeiul lui căutând să s'acopere în straie ca să se apere de gerul cumplit al iernii care e în toiul ei acolo și că întunerec nemărginit domnește pe munți și pe ape și tocmai acum sună ceasul douăsprezece al miezului nopții? Tu aici, încunjurat de verdeață și de lumină, și el, drept sub tine, tremurând de ger în nesfârșită zăpadă și în întunerec!

Dacă ai putea duce un fir telefonic dela tine drept în jos până la centrul pământului și de-aici drept în sus până la el — deci o linie dreaptă și întinsă ca ața — ați putea vorbi unul cu altul ca să vă treacă de urit.

— Ce e nou pe la voi? ai întrebă tu.

— Nimic, ar răspunde el. Ninge mereu de vr'o două luni și e ger de crapă pietrele.

— Ferice de voi! Aici ne arde soarele ca într'un cuptor. Ce faci?

— Sunt culcat, vreau să dorm și nu pot de frig. Mă învârtesc de-aseară dela șapte și n'am adormit.

— De-aseară dela șapte? Ce Dumnezeu! Va să zică de optsprezece ceasuri.

— Ce optsprezece ceasuri, neică? De-aseară pîn' acum sunt numai șase ceasuri. Acum e miezul nopții.

— Bine zici. Mă zăpăcisem, fiindcă la noi e ziuă, e miezul zilei. Sunt tocmai douăsprezece ore și cinci minute. Dar tu ce ceas ai?

— Stai s'aprinde lumânarea. Exact și la mine douăsprezece și

cinci. Doamne, sunt țeapăn de frig și e întunec ca'n iad. Doamne, dacă am putea schimba locuința măcar pe-un ceas! Să fiu eu în căldura verii dela voi!

— Zic și eu ca tine. Nu e de suferit arșița asta, și acolo la voi mi-ar fi răcoare bine. Mă duc acum să mănânc. Noapte bună!

Acum, chiar dacă am putea duce un fir telefonic drept prin centrul pământului, dela noi până la punctul antipod nouă, tot n'am avea fericirea să putem sta de vorbă cu un cetățean al pământului de-acolo. Firul ar fi; dar n'ar fi oameni, căci tocmai acolo nu e pământ uscat nicăiri, și firul ar ieși în mijlocul nemărginirii oceanului dela Polul Sud. Negreșit ar putea fi o corabie acolo, și am putea vorbi cu cei din corabie: ea stând, după cum ni s'ar părea nouă de-aici, cu pânzele și cu catargurile în jos, gata să cază în prăpastia fără fund a cerului; oamenii de pe ea toți cu capetele în jos, cu tăpile lor drept sub tăpile noastre; fumul coșurilor eșind la vale și împotriva firii, scoborînd, nu suind spre cerul nemărginit ce se întinde acolo departe în jos sub capetele oamenilor. Zic, cum ni s'ar părea nouă de-aici; tot așa cum lor li s'ar părea că ei stau cu capul în sus spre cer, iar noi cești de-aici stăm cu capetele în jos, că pomii de-aici stau cu rădăcina în sus și munții spânzurați în aer cu vârfurile adânc în prăpastie spre cer.

Noi Românii n'avem antipozi, căci, precum am spus, pe unde ar trebui să le fie țara, e numai apă și apă. Intreagă Europa, afară de Spania și o fâșie din Franția, n'are antipozi, fiindcă toată întinderea de loc de sub tăpile Europei pe celalalt emisfer e Ocean.

Insulele Zeelandei-nouă sunt tocmai sub tăpile Spaniei și ale Franției vestice. Nici Africa, întreagă, n'are antipozi.

Ai noștri antipozi ar fi spre răsărit de Zeelanda-nouă.

Dacă ne-am inchipui că ei locuiesc pe o insulă tot așa de mare cât România, singură în ocean, ea ar fi, văzută pe hartă, un ostrov mic pierdut în mijlocul mării. Spre apus cel mai apropiat pământ, afară de mici insule, i-ar fi Zeelanda nouă, dar la o depărtare câtă e dela București până la Lisabona sau până la lacul Aral în Asia, iar spre răsărit i-ar fi mai aproape republica Chili în America Sudică, la o depărtare de 4 ori însă mai mare decât până la Zeelanda, cam ca din România până în Manciuria. Spre Sud apoi apele oceanului până la Pol, iar spre Nord oceanul și iarăși oceanul. Nu însă până la Pol. Spre Nord pe meridianele antipode meridianelor României — adică între 150 și 160 numărate spre Vest dela gradul 0 al Greenwichului — în mărginirea Oceanului Pacific sunt o mulțime de insule mici — presărate dela tropicul Țapului în sus spre Nord tot drumul până la Tropicul Racului. Și par că sunt puse cu mâna anume dintr'un tropic la altul: dincolo de tropice, și spre Nord și spre Sud, e iarăși câmpul gol și enorm al Oceanului. Aceste insule, parte ale Englezilor, parte ale Francezilor, sunt nenumărate și stau risipite ca stelele pe cer. Dintre cele mai marișoare ale Francezilor sunt insulele Societății, numite în limba locuitorilor Tahiti sau Otahaiti; ale Englezilor apoi sunt toată acea spuză de insule cari se întind spre Nord până la marele ostrov Havaii din grupul de insule numit Sandwich, care formează un stat liber, un regat cu un teritoriu puțin mai mic decât Moldova.

Insulele acestea sunt așezate tocmai pe aceea parte a pământ-

tului care e opusă părții pe care stă România, adică ele stau la o îndepărtare de România de 180 de grade, spre răsărit ori spre apus cum vrei.

Să fac acum cu cetitorul meu un drum, să zicem, spre acele ostrovuri numite Havai, ca să scoatem câteva învățături din drumul acesta. Să pornim spre răsărit, să mergem drept înainte așa ca să avem totdeauna în față locul de unde răsare soarele. Plecăm deci, cetitorule, într'o Luni la șase ceasuri dimineața, tocmai pe când răsare soarele. Treceam peste Basarabia și stepele Rusiei, ajungem apoi la Marea Caspică, trecem cu corabia peste această mare și ne continuăm drumul tot înainte spre locul de unde răsare soarele, peste tot întinsul Asiei centrale, peste ape mari și peste munți și intrăm în China, și tot mergem și ajungem într'o Luni, tocmai după trei săptămâni, în capitala Pekin. Să lăsăm la o parte minunile locurilor și ale oamenilor de pe-acolo, cea mai mare minune pentru noi e în Pekin ceasul răsării soarelui. Ceasornicele noastre, în tot cursul drumului, au mers regulat și acuma în Pekin ele ne arată un lucru ciudat: arată ceasul 12 pe vremea răsării soarelui. Ce Dumnezeu! La Chinezii aceștia soarele răsare la miezul zilei? Vedem cu ochii răsărirea soarelui și vedem limpede că pe ciasoarnicele noastre arătătorul e la 12, iar pe ale Chinejilor e la șase ceasuri, cum trebuie.

D-ta ții că ori ne-au rămas ceasornicele în urmă cu 6 ceasuri — și te miri, că la amândoi deodată — ori au înaintat cu șase ceasuri. Eu, mai încăpățânat, țin că alta e pricina, știu eu care? D-ta îți potrivești ciasornicul cu al Chinejilor și-l dai înainte cu șase ceasuri, eu mi-l las așa cum a fost, după ceasul din București. Plecăm din Pekin, tot Luni. Zilele trecute ni le însemnăm bine într'un caet. Marți ajungem la mare, ne urcăm într'o corabie și de-aici cu Dumnezeu înainte pe întinderea apelor. Tot spre răsărit tot cu fața spre soare. Și mergem și mergem. Ne mirăm de apa cea multă și ne plictisim zile și nopți dearândul, și ne uităm ca să ne treacă de urât la ciasornic. Mare comedie pățim cu ciasornicul, că acum ne face altă dandana. După trei săptămâni, cu zile bine numărate de noi, într'o Luni sosim într'acel ostrov numit Havaii, de care am spus. Ceasornicul D-tale, pe care l-ai potrivit în Pekin cu starea cerului de acolo, dându-l cu șase ceasuri înainte, nu se potrivește cu vremea din Havai. El arată ora șase ceasuri, pe când la Havai e la miezul nopții, Luni spre Marți. Ceasornicul meu însă, nepotrivit în Pekin, acum arată exact douăsprezece ceasuri, ca și cel din Havai. D-ta te crucești: ceasornicul d-tale o fi rămas în urmă? O fi înaintat cu șase ceasuri?

G. Coșbuc.

(Va urma).

— Meseria celui viclean, comoara răutăților; iar a celui fățarnic, groapa nevinovaților. Fugi d'amândoi ca de ciumă.

CETATEA NEAMȚULUI.

I.

Al. Lambrior, și mai înainte B. P. Hasdeu, au socotit Cetatea Neamțului ca mai veche decât întemeierea domniei în Moldova, ba chiar cu mult mai veche. Pe când Dragoș și mai ales Bogdan trăeau în veacul al XIV-lea, Cetatea Neamțului ar fi fost întemeiată de cavaleri germani tocmai pe la începutul veacului al XIII-lea și ar fi fost deci una din cetățile de piatră pe cari Cavalerii germani au căpătat drept, la 1222, a le face, măcar că zidiseră și înainte de acest timp, după așezarea lor în țara Bârsei.

Numele de astăzi al cetății l-ar fi dat Românilor și Slavii din împrejurimi și ar fi una din dovezile că Nemții au făcut-o.

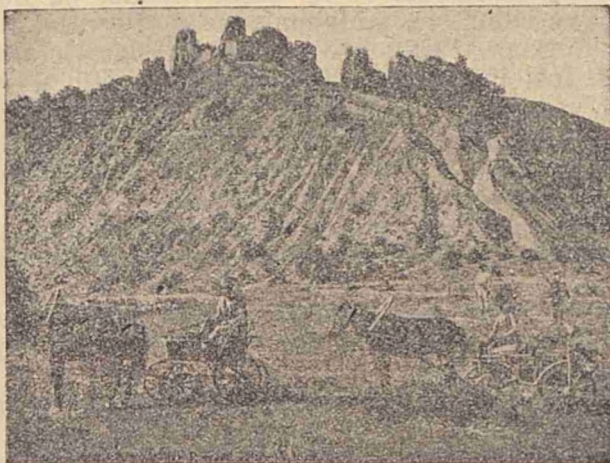
Domnul N. Iorga iată ce scrie despre Cetatea Neamțului și despre Târgul Neamțului, care s'a întemeiat împrejurul și la adăpostul cetății.

«La Miază Noapte-Apus de Roman, aproape în munți, se află încă din veacul al XIV-lea, în anii din urmă ai veacului, o mănăstire mare, întemeiată de unul din cei d'în-tâin mitropoliți ai «țării Moldovei»; iar bisereca de acolo a făcut-o Petru Mușat tot atunci.

«În veacul al XV-lea găsim pomenită o cetate, pe lângă mănăstire, și câte doi părcălabi. Domnii veneau adesea la Neamț, mai ales siliți de luptele veșnice pentru coronă. Sub cetate, pe drumul spre mănăstire, se făcuse pe vremea aceea un *târg*, căruia i se zicea tot Neamț. Neamț înseamnă pe românește «German». Un «visitator» catolic din veacul al XVII-lea, a aflat în târgușorul sărac și de mult romanizat, trei biserecuțe de lemn «schismatice»; dar sub o biserecă de acestea românești de lemn, se aflau încă temeliiile de piatră ale uneia «nemțești»; iar locuitorii, mărind lucrul mai mult sau mai puțin, povesteau de vremea fericită, când Sașii, singuri stăpâni în târgul numit după ei, aveau cinci bisereci și se îmbogățeau făcând negoț mare. Așa trebuie să și fie în mai mare parte adevărul. Neamțul se află la poalele munților, unde este trecătoarea Bicz, prin care se merge la Bistrița. Ca să aibă în stăpânire această trecătoare, spre a putea merge prin «țara moldovenească» în valea Siretului, de bună seamă Sașii dela Bistrița, cari au întemeiat și orașul Baia, îl vor fi întemeiat și pe acesta. Chiar și în 1600 eră la Neamț o administrație «săsească» deosebită, cu un șoltuz și doisprezece pângari, pe lângă cari se pomenesc și bătrânii. Pentru nevoile satelor vecine eră acolo iarmaroc, unde veneau de cumpărau vite chiar și țeranii din Câmpu-

lung. Cumpărăturile se treceau într'un catastif al târgului» (1).
Și aiurea :

«In anul 1352 începe războiul cu Tătarii pentru moștenirea regilor ruși. Păgânii pătrund prin trecătorile Carpaților din Moldova până în țera Secuilor și dărâmă cu totul cetatea Varhegy, care fusese de apărare în potrive Pecenegilor. Ludovic, ca să spele rușinea pățită, sosi cu multă călărime.



Ruinele Cetății Neamțului.

«In Septemvrie se afla întors la Pesta, învingător al Tătarilor; dar voevodul nou al Transilvaniei purtă mai departe lupte în «părțile răsăritene». In vremea acestei lupte pline de izbândă, Bogdan, de voie ori de nevoie, se întorsese la credința către rege; iar un cneaz maramureșan, Sas, poate fiul lui Dragoș, capătă mai întâiu dela Andreas, apoi și dela rege, titlul de voevod și o bucată din țeara «transalpină» în dreptul ținutului Bistriței, unde eră așezarea săsească Moldva-Banya, «orașul Molda»; de-asemena au pus în cetatea Neamțului armată regească de pază, care să privegheze trecătoarea; iar în părțile riului Milcov vroea regele să întemeeze din nou episcopie, având încă din 1347 numit gata de papă un episcop» (2).

Vedem deci că și după d-l N. Iorga Cetatea Neamțului eră în ființă înainte de 1352, înainte de a fi fost numit Sas voevod peste țara Moldovei, cu capitala la Baia, și de bună seamă și mai de mult. Ori cum, eră înainte de Bogdan și de neatârnarea Moldovei.

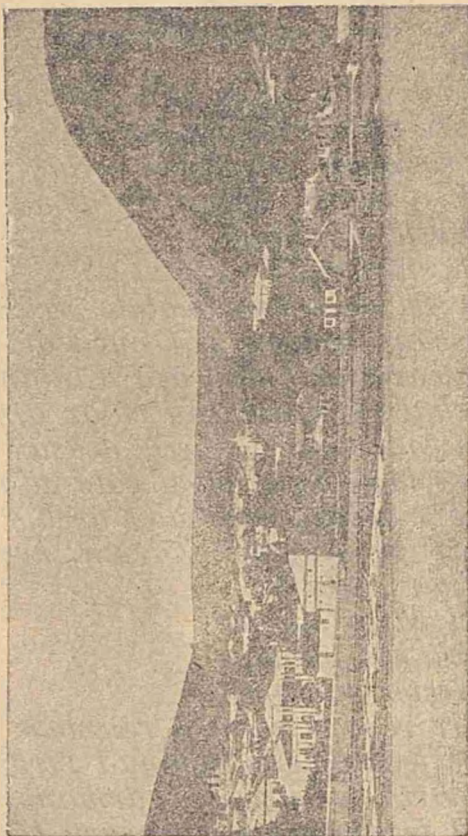
Mai departe la pag. 288 vol. I, ne spune că Petru Mușat a pus stăpânire pe Cetatea Neamțului. Cum s'ar înțelege

(1) N. Iorga. Geschichte des rumän'schen Volkes, vol. I. pag. 161—162

(2) Tot acolo. Vol. I pag. 266 și 267.

păn' atunci s'o fi aflat încă în mâna Ungurilor (!) Mănăstirea Neamțului, întemeiată sub Petru Mușat, ar fi cea mai veche din Moldova.

De oarece mai sus se spune că Bistrițenii au înființat Baia și că și Cetatea Neamțului au stăpânit-o tot ei, să vedem de când o fi Baia. D-l N. Iorga ne arată, după documentele aflate de d-sa la Bistrița și publicate, că Baia din Mol-



Vederea generală a orașului Piatra Neamț.

dova au înființat-o Sașii bistrițeni. Din scrisorile șoltuzului și pârgarilor dela Baia se vede că erau acolo până târziu Nemți catolici, cu nume nemțești și cari scriau nemțește. Domnii vorbesc în milele lor de «Sașii noștri dela Baia.» Se cunosc de altfel și pietre de pe mormintele multor fruntași ai Sașilor de-acolo. N. Beldiceanu a aflat una dela 1287; iar pecetea cea mai veche a orașului ar fi dela începutul veacului al XIII-lea.

N'ar fi deci peste putință să fi fost Cetatea întemeiată la începutul veacului al XIII-lea, de Sașii dela Bistrița, cum se vede din cercetările d-lui N. Iorga.

Ori cum, d-l Radu Rosetti în romanul d-sale istoric «Cu paloșul», nu se depărtează atâta de adevărul istoric pe cât l'au învinuit acei cari socoteau că Domnii Moldovei au făcut această cetate.

St. N.

Foile și cărbunile.

— Fabulă de I. Heliade-Rădulescu. —

Lâng'o lemnărie unde stau grămadă
 Una peste alta, rău amestecate
 Surcele și așchii, a securei pradă,
 Țândări și găteje, doage resturnate,
 Multe cioplituri
 Și sfărâmături
 D'ori ce fel de lemne, mobile stricate,
 Un grosior cărbune, cât nuca de mare
 Dar viu, arzând bine, căzû d'întâmplare
 Din hârbul cu spuză sau chiar din lulea
 Unui sâtean care se duceà acasă
 Sau să-și facă focul, să-și cate de masă
 Sau cine mai știe ce treabă aveà.
 Aci preà aproape, după drum, nevoi,
 Erau niște foi
 Al căror stăpân
 Erà un jupân
 Meșter spoitor,
 Care spre repaus capu-și rezemase
 Chiar pe lemnărie și somnu-l furase.
 «—Ce soartă te-așteaptă, sărmane cărbune!
 «Curând te vei stinge și, negru tăciune,
 «In zece minute bun n'o să mai fi
 «Decât pe perete să scrie cu tine
 «Si să mânjerească care cum îi vine,
 «Să facă la pozne dracii de copii.
 «Dar, ce mai renume când m'ai ascultà!
 «Eu să suflu 'n tine și tu 'n lemnărie
 «Să te oprești țință și să 'ncepi a da
 «Colea un foc țăpân! — Ce mai bărbăție!
 «Ce nume ți-ai face chiar în istorie!
 «Gazetele toate tare ar bucimà!»

*Foile, ca naiba, astfel îi vorbiă
Și bietul cărbune, ce nu se gândiă
Licuriă acum mereu de trufie*

Și de bucurie.

*N'apucă să zică fatalul său «da!»
Și 'ncepù să sară sub iutea suflare*

Ce în șuerare

*Drept între surcele flăcăra -l mână.
S'aprinseră acestea ș'apoi lemnăria
Luă toc întreagă, vâlvoarea se 'ncinge,
In aer se 'nalță, vâlvoarea se 'ntinde,
Satul e 'n pericol și megieșia*

Toată se deșteaptă,

Soarta 'ntreagă a Troiei în spaimă așteaptă.

Hei! Acum vei zice

C'al nostru cărbune a cătat să fie

Foarte mulțumit? —

Săracul Pârlice!

Plesnit în scântee la cea grozăvie,

De tot împărțit,

Cine-l mai cunoaște în focul cel mare

Care și mai tare

Il tăcù cenușe în vre-o 'nghesuire?

Peri fără nume, fără pomenire!....

Și foile iară cuprinse de foc,

Lăsate în loc

D'al lor jupân meșter care, spăimântat,

A fost și tulit-o din somn deșteptat,

Arseră și ele

Cu lemn și cu piele,

Devenind cenușe fără de suflare. —

Iată-vă exemplu și dați ascultare,

Voi cari suflați certele civile,

Foi să nu mai fiți.

Și voi june inimi, organe docile,

Care drept cărbune la suflări serviți,

După scelerați

Nu vă mai luați.

Hrănirea stupilor.



În timpul când creșterea puțului e întreruptă, cheltuiala hranei nu trece de 600 grame pe lună. Inșă, îndată ce creșterea puțului începe, cheltuiala sporște uimitor. Albinele trebuie să aibe atunci hrană din belșug, fiindcă belșugul îndeamnă matca la ouat. La cercetarea de primăvară, fiecare stup trebuie să aibă 8—10 kgr. de miere, fiindcă strânsura dela începutul primăverii e prea nesigură, ca să ne punem nădejdea în ea.

Dacă stuparul n'a avut grijă ca să îndestuleze din toamnă cu hrană, stupii cari nu și-au putut-o agonisi, sau a călcat în gura lăcomiei la retezat, va găsi la cercetarea de primăvară, câțiva stupi cari au trebuință de hrană. La aceștia trebuie să împlinim acum cătățimea care le lipsește. Inșă nu e nevoie numai decât să împlinim dintr'odată toată cătățimea de hrană, fiindcă, dacă primăvara e belșugoasă, ar fi fără folos. Dar nici cu țărăita nu trebuiesc hrănite albinele, fiindcă matca ar crede că primăvara e bogată în miere și ar întinde de timpuriu ouatul, peste puterile roiului. De aceea ajutăm stupii săraci cu 2 kgr. de hrană; dacă mai târziu se dovedește că aceasta nu le e îndestulătoare, li se mai dă câte 1—2 kgr. până la culesul cel mare. Dacă stuparul nu s'a lăsat ispitit de lăcomie și a păstrat câțiva faguri cu miere căpăcită, va fi scutit de multe neajunsuri, dându-i stupilor aflați în lipsă. Când avem miere scursă, vom hrăni cu ea, și numai în lipsa mierii putem hrăni cu zahăr curat. Dulcețurile scoase din pometuri lasă după mistuire multe rămășițe, care bolnăvesc albinele.

Zahărul se poate da amestecat cu miere și prefăcut în cocă sau pastă; se mai poate da ca sirop, ori chiar în bucăți muiate în apă.

Siropul de zahăr se pregătește în două feluri: cu apă fierbinte, sau cu apă călduță. Pentru cel d'întăiu fel, topim la un foc moale, un kilogram de zahăr într'un kilogram de apă, mestecând neîntrerupt până când toate grăunțele de zahăr se topec. După ce siropul s'a răcit, se dă albinelor. Inșă mai lesnicios se poate pregăti siropul, fără a topi zahărul pe foc. Se amestecă zahăr pisat și apă în părți deopotrivă și se bat bine cu o lingură până când tot zahărul se topește. Pentru cătățimi mici, punem mai întâi într'un vas, zahărul pisat trebuincios; peste el turnăm câte puțină apă călduță și mestecăm fără întrerupere. Dacă avem trebuință de mult sirop, ne putem servi de mașina de scurs mierea. Turnăm mai întâi apa; punem apoi mașina în mișcare și pe când ea se învârtește, aruncăm în apă câte o lin-

gură de zahăr pisat; siropul e gata numai după ce zahărul s'a topit cu totul. Siropul e dintru 'ntâiu cam turbure; dar această turbureală e datorită bășicuțelor de aer, care pier într'unceas sau două, când siropul rămâne limpede. Se poate pune mai puțină apă, când voim să facem siropul mai gros; dar atunci el se poate zaharisi în faguri. Zaharisirea poate fi împiedicată punând în sirop 8 grame (2 lingurițe) de oțet sau mai bine 150 grame de miere, pentru fiecare kilogram de zahăr.

Siropul se poate da cu ajutorul hrănitorilor sau se poate turna în fagure.

Stuparii au născocit sute de feluri de hrănitori. Inșă cei mai simpli sunt cei mai buni. Sunt o mulțime de mijloace, pentruca cineva să și-i facă singur, fără să-l coste nimic. Astfel ne putem servi prea bine de cutii de conserve, de sardele sau de vopsea, care de obicei se aruncă la gunoiu. Umplem cutia cu sirop; o acoperim la gură cu o pânză rară, pe care o legăm bine și hrănitorul e gata. Il așează apoi cu gura în jos pe rame. Albinele sug prin pânză hrana. Dacă cutia are capac, putem ciuri capacul cu găurele mici, ca vârful de ac, pe unde albinele pot suge siropul. În lipsa unor asemenea cutii, putem să ne facem cutioare de scânduri. Într'încheieturi turnăm ceară topită care umple golurile pe unde ar putea curge siropul. Astfel căpătăm un hrănitor ieftin, care nu costă decât osteneala de a încheia în cue 5 scânduri subțiri.

Un altfel de hrănitor tot așa de lesnicios de făcut, dar care să se poată așeza sub rame, pe fundul uleiului, e următorul: Punem într'o sticlă obișnuită siropul trebuincios. Scoatem apoi din stup 2—3 rame, ca să facem loc sticlei și așezăm pe fund o farfurie întinsă, ori mai bine o tăviță lungă care să intre pe sub rame până sub grămada de albine. Punem sticla cu gura în jos în tăviță și o rezemăm de un perete, așa ca să stea puțin înclinată.

Dintru'ntâiu iese din sticlă puțin sirop cât îi acoperă gura și apoi se lasă în jos pe măsură ce albinele îl sug pe cel din tăviță. Într'un stup mare, putem pune mai multe sticle odată. Pe vreme rece, albinele nu se coboară la sirop; atunci se hrănesc mai bine pe deasupra fagurilor.

Ca să turnăm sirop în faguri ne servim de o căniță cu țâță. Scoatem din stupul de hrănit câțiva faguri goi și-i ducem într'o cameră închisă unde nu pot pătrunde culegătoarele. Culcăm un fagure pe o masă și cu ajutorul căniței turnăm mai de sus un fir subțire de sirop, până ce umplem căsuțele. Le acoperim apoi cu o foaie de hârtie curată și întoarcem fagurul, cu cealaltă față în sus. Umplem și căsuțele din această parte și ridicăm apoi fagurul în picioare, rezemându-l de perete, până când îl așezăm la locul său, în stup. Urmăm tot astfel și cu ceilalți faguri.

Pentru pregătirea pastei de zahăr se ia un litru (un kilogram și jumătate) de miere și patru kilograme zahăr pisat mărunt. Se topește mai întâiu mierea și apoi se adăogă zahărul câte puțin, mestecând neîntrerupt. Se mai poate adogă și câteva linguri de făină, care să înlocuească păstura, la hrana puetului. Amestecul se face ca o cocă puțin vârtoasă, care se întinde pe o pânză rară și se pune pe rame deasupra grămezii de albine. Se acopere stupul ca de obicei, iar albinele sug hrana, prin pânză.

Un alt chip de hrănire, foarte simplu și repede e următorul: tăiem cu fierăstrăul dintr'o căpătână de zahăr, bucăți de 3 — 4 centimetri grosime; le udăm cu apă călduță și le punem pe rame, deasupra albinilor.

Primăvara trebuie să dăm precădere hrănilor sub formă de cocă sau de bucăți de zahăr, fiindcă prin aceasta nu ațâțăm albinele ca să iasă pe vreme rea; iar matca nu e înțetită la ouat timpuriu.

La primirea hranei, roiul e prins ca în vremea culesului mare, de un neastâmpăr, în care albinele cheltuesc aproape un sfert din hrana dată. De aceea cătățimea de sirop trebuie să fie cu un sfert mai mare decât cere trebuința. Astfel pentru 2 kg. de hrană, trebuie să dăm stupului 2½ kg. de sirop.

Hrănirea e totdeauna o lucrare gingașe, însoțită de neajunsuri; iar dacă e rău săvârșită devine primejdioasă. Ea poate stârni furia, care nimicește stupii cei mai puternici. Mirosul dulceti atrage albinele din toți stupii. În lupta înverșunată care se încinge între apărători și năvălitori, nu știu cine ar fi mai de plâns: albinele ori vecinii și drumeții nevinovați asupra cărora se îndreaptă furia luptătorilor.

Hrănirea trebuie făcută numai seara; iar ca să fim scutiți de orice neajuns, cel mai chibzuit lucru e să îndestulim din toamnă stupii cu toată hrana de care au trebuință până la culesul cel mare.

N. Nicolaescu și G. Stoinescu.

Nu chinuiți păsările.

Păsărilor de curte li se ia viața în modul cel mai ușor tăindu-le gâtul cu un cuțit, bine ascuțit, sau cu toporul.

Dacă trebuie să rămâe capul netăiat, atunci se împunge cu un cuțit tăios în vertebra cea dintăiu a gâtului, după ce însă s'a ameuțit pasărea printr'o lovitură în cap.

Ducerea păsărilor legate de picioare și atârinate cu capul în jos e o barbarie.

ULTIMA ZI DE ȘCOALĂ.

(Traducere din franțuzește).

În dimineța aceea întâziasem mult și mi eră tare frică, mai ales că domnul Hamel ne spusese că ne va pune întrebări despre conjugări și nu știam boacă.

Un moment îmi veni gândul să lipsesc și s'o sbughiesc pe câmp.

Eră atât de senin și cald!

Mierlele cântau în marginea pădurei și în livada lui Rippert, în dosul ferestrelui, Prusienii făceau exerciții. Toate astea mă ispiteau mai mult ca regulile gramaticii; avusei însă puterea a mă împotrivi ispitei și o luai la fugă spre școală.

Trecând pe dinaintea primăriei, văzui o grămadă de oameni lângă gardul pe care erau lipite afișele. De doi ani, toate veștile rele, luptele pierdute, rechizițiile, poruncile comandamentului tot acolo le primisem. Și fără a mă oprî gândii: ce o mai fi?

Pe când treceam drumul în fugă, Wachtel fierarul care citea cu ucenicul afișul, îmi strigă: «nu te grăbi micule, vei ajunge tot prea de vreme».

Crezui că își râde de mine și intrai într'un suflet în curtea școliei.

De obicei, la intrare în clasă eră o larmă de se auzeă până în stradă. Unii închideau și deschideau pupitrele, alții își repetau lecțiile în gura mare, astupându-și urechile pentru a înțelege mai bine și, din când în când linia profesorului isbea cu putere în catedră.

Mă bizuiam pe sgomotul acesta pentru a mă strecură nevăzut la locul meu; dar tocmai în ziua aceea eră o liniște ca într'o dimineță de Duminică.

Prin fereastra deschisă văzui pe colegii mei așezați la locurile lor și pe domnul Hamel plimbându-se prin clasă cu linia sub-suoară. Trebuî să deschid ușa și să trec la locul meu în liniștea asta.

Vă închipuiți ce roșu eram și cu câtă frică am intrat.

Ei bine, domnul Hamel mă privi fără mânie și îmi zise foarte blând: «Treci repede la locul tău, micule, eră să începem fără tine».

Trecui în bancă și, mă așezai la locul meu. De-abia acum, după ce îmi mai trecuse frica, băgai de seamă că învățătorul nostru eră îmbrăcat cu redingota lui verde, și cu pantalonii de mătase neagră brodată.

Hainele astea nu le puneă decât în zilele de inspecție și la împărțirea premiilor.

Și apoi, toată clasa aveă ceva deosebit și solemn Dar ceeace mă miră mai mult, e, că văzui în fundul clasei, în băncile cari de obicei erau goale, oameni din sat, șezând tăcuți ca și noi.

Eră bătrânul Hauser cu tricornul lui, mai eră, fostul primar, fostul poștaș și alții. Toți păreau triști și bătrânul Hauser adusesese un abecedar vechiu, ros pe la margini și-l ținea deschis pe genunchi, iar ochelarii lui mari îi pusese pe abecedar.

Pe când mă minunam de toate astea, domnul Hamel se urcase pe catedră și cu acelaș glas blând și grav cu care mă primise pe mine, ne zise :

«Copiii mei, astăzi e cea din urmă zi în care facem împreună lecția. A venit porunca dela Berlin ca să nu se mai predea limba franceză în Alsacia-Lorena. Noul învățător sosește mâine. Astăzi e ultima lecție de franceză. Vă rog să fiți atenți».

Aceste câteva vorbe mă turburără. Ah! asta afișaseră ei la primărie.

Ultima mea lecție de franceză. Și eu, deabia știam să scriu! Așa dar, nu voiu învăța niciodată! Va trebui să rămân cu cât știu. Ce ciudă îmi eră pe mine, de timpul pierdut, de lipsurile făcute ca să caut cuiburi sau să mă dau pe gheață.

Cărțile mele, cari până mai adineaori mi se păreau atât de plictisitoare și de greu de dus, gramatica, religia, îmi erau acum ca niște prieteni vechi pe cari îmi părea rău să-i părăsesc.

Așa și pe domnul Hamel. Gândul că va pleca, că nu-l voiu mai vedea, mă făcî să uit pedepsele și liniile trase la palmă.

Bietul om! In cinstea acestei ultime zile de școală își pusese hainele lui frumoase de sărbătoare, și acum înțelesei de ce bătrânii satului veniseră să se așeze în fundul clasei. Prin asta voiau să arate părerea lor de rău că nu veniseră mai des la școala asta.

Mai voiau încă să-și arate mulțumirea către învățătorul nostru pentru cei 40 de ani munciți și să-și facă datoria față de patria care se pierdeă.

Tochmai ajunsesem aici cu cugetările mele, când auzii chemându-mă pe nume. Eră rîndul meu să spui lecția. Ce n'ași fi dat să fi putut spune toate regulele conjugărilor cu glas tare, limpede fără nici o greșeală! Dar mă încurcai dela întăile cuvinte și remăsei în picioare, legănându-mă în bancă, necăjit, fără să cutez a ridica ochii.

Auzii pe domnul Hamel zicându-mi: «Nu te voiu certă, micule, ești destul de pedepsit. Iată ce e: în fiecare zi, zici că ai vreme, că vei învăța mâine. Apoi, vezi ce se întâmplă.

«Ah, asta a fost nenorocirea cea mai mare a Alsaciei, a-și amână învățătura pe mâine. Acum oamenii aceia au dreptul să ne spuie: cum? Pretindeți că sunteți francezi și nu știți nici să vorbiți nici să scrieți franțuzește. In toate astea, micule, nu ești tu cel mai vinovat. Avem fiecare ce ne impută. Părinții voștri nu au ținut îndeajuns să vă vadă învățați. Le plăcea mai bine să vă trimeată la lucru, ca să le aduceți câțiva gologani.

«Și eu chiar, n'am nimic să-mi imput? Nu v'am pus adesea să-mi stropiți grădina, în loc să vă pun la carte? Și când mă duceam la pescuit, nu vă dam drumul mai de vreme?»

Și, din una din alta, domnul Hamel începă să ne vorbească de limba franțuzească, zicând că aceasta e cea mai frumoasă din lume, cea mai curată, cea mai trainică; că trebuie să o păstrăm și să nu o uităm niciodată, căci, când un popor cade în robie, atât cât își păstrează limba, e ca și când ar avea cheia închisoării sale.

Apoi, luă o gramatică și ne citi lectia. Mă miram grozav ce bine o înțelegeam. Tot ce-mi spuneă mi se părea ușor, foarte ușor. Cred că niciodată n'am ascultat mai cu băgare de seamă și nici el nu ne-a explicat niciodată cu atâta răbdare.

Se putea zice că bietul om, înainte de a plecă, voia să ne bage în cap, toată știința lui dintr'o dată.

Când se isprăvi lecția, trecurăm la scris. În ziua aceea d-nul Hamel ne-a dat modele noi, pe cari le scrisese cu litere frumoase, rotunde: Franța, Alsacia, Franța, Alsacia. Caetele păreau stegulețe cari plutiau în jurul clasei, atârinate de stinghiile pupitrelor.

Să fi văzut cum se siliă fiecare la scris și ce liniște eră în clasă! Nu se auziă decât scârțâitul condeelor pe hârtie. O clipă, câțiva cărbăbuși zburară înăuntru, dar nimeni nu-i luă în seamă, nici chiar cei mititei, cari se sileau să tragă liniile cu o înverșunare, par'că și ele ar fi fost cuvinte franțuzești.

Pe coperișul școlaei, porumbeii gungureau încet și ascultându-i ne ziceam: oare or trebui și ei să gungurească în nemțește?

Când ridicam din când în când ochii de pe caet, vedeam pe domnul Hamel nemișcat la catedră și fixând lucrurile din jurul său, par'că ar fi vrut să ducă în privirea lui, toată căsuța asta.

Gândiți-vă. Patruzeci de ani stătuse în aceiaș odaie de clasă. pe acelaș loc de catedră, de unde vedeă în fața lui curticia școlaei. Numai băncile și pupitrele se lustruiseră de atâta întrebuițare. Nucii din grădină creșcuseră mari și hameiul semănat de el impresura acum fereastra până la acoperiș.

Ce durere trebuie să fi simțit bietul om când se gândiă să lase acum toate astea și când auziă pe sora sa, sus în odaie, închizând cuferele, căci trebuia să plece chiar a douazi și să părăsească țara pentru totdeauna.

Cu toate astea, avă tăria să facă lecția până la sfârșit. După scris, urmă lecția de istorie; apoi cei mici silabisiră *ba be bi bo bu*.

În fundul clasei, bătrânul Hauser își pusese ochelarii și ținând abecedarul cu amândouă mâinele, silabisia cu copii.

Se vedeă cum se sileă și el; vocea îi tremură de emoțiune și ni se părea atât de caraghios, că ne veneă și să râdem și să plângem.

Ah, ziua asta, cea din urmă zi de școală n'am s'o uit niciodată.

Deodată, ceasornicul bisericei sună prânzul, apoi sunară clopotele pentru rugăciune. În acelaș timp, trâmbițele Prusienilor cari veniră dela exerciții, isbucniră sub ferestrele noastre.

Domnul Hamel se ridică, foarte palid. Niciodată nu ni se pă-ruse atât de înalt.

«Prietenii, zise el, prietenii, eu... eu...» Dar se părea că-l

strânge ceva de gât. Nu putu isprăvi vorba. Se întoarse spre tablă luă o cretă și apăsând cu toată puterea, scrisese cât putu de gros:

Trăească Franța!

Apoi rămase pe loc, cu fruntea răzimată de părete și fără a scoate o vorbă, ne făcu semn cu mâna: «S'a isprăvit. Duceți-vă».

Alph Daudet.

De pe Domeniile Coroanei.

În luna trecută s'a ținut adunarea generală a Societății economice «Principele Nicolae» de pe Domeniul Coroanei Dobrovău din județul Vaslui.

Această bancă deși e înființată numai din 1903, căci până atunci a funcționat ca societate culturală, a ajuns pe ziua de 31 Decembrie 1906 la un capital de aproape 20.000 lei, din cari 8.000 lei reprezintă părțile sociale, 7.000 lei, depuneri spre fructificare, 1.600 lei fond cultural.

Fructificarea s'a făcut prin împrumuturi acordate locuitorilor pentru cumpărări de pământ, vite, sămânță, unelte agricole, etc.

În ce privește partea culturală, comitetul a organizat mai multe conferințe, în care a vorbit d-l Dr. Bordea, despre sănătatea și igiena copiilor, Păr. Rogojină despre credință și biserică, d-l Munteanu despre cooperative.

În anul acesta se vor ține noi conferințe cu proiecțiuni.

După ce s'a cetit această dare de seamă și s'a dat descărcarea comitetului de administrație, s'au adus mulțumiri d-lui Ion Kalinderu, administratorul Domeniilor Coroanei, care a fost rugat să continue a da societății acelaș sprijin ca în trecut, căruia se datorează frumoasele rezultate de până acum.

Cum se pedepseau falsificatorii de monetă?

În vremurile vechi, în țările apusene, pedeapsa ce se dădea falsificatorilor de monete eră să fie fierți într'un cazan cu apă fierbinte.

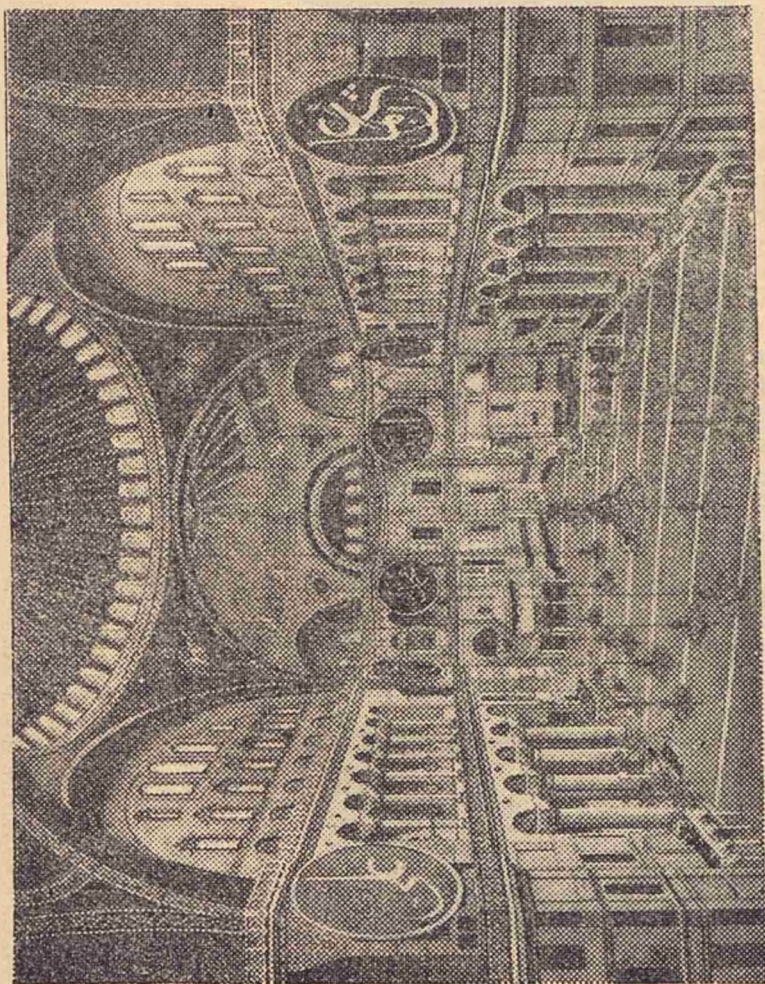
Se povestește că în 1346 în Franța un asemenea osândit fu adus la locul pedepsei și pus în cazan; dar apa nu eră fierbinte. El încercă să scape, însă calăul îl lovea cu o furcă și-l sileă să se cufunde în apă.

Această luptă a impresionat așa de tare mulțimea în cât a sărit și, l'a scăpat, iar calăul a fost ucis.

MOSCHEEA SF. SOFIA.

Moscheea aceasta, este poate cel mai frumos monument din Constantinopol.

Ea a fost clădită ca biserică creștină de către marele împărat Constantin (care a domnit între 306—337) și mărită de către fiul său Constanțiu. Prăpădită în parte de foc în anul 404, a fost

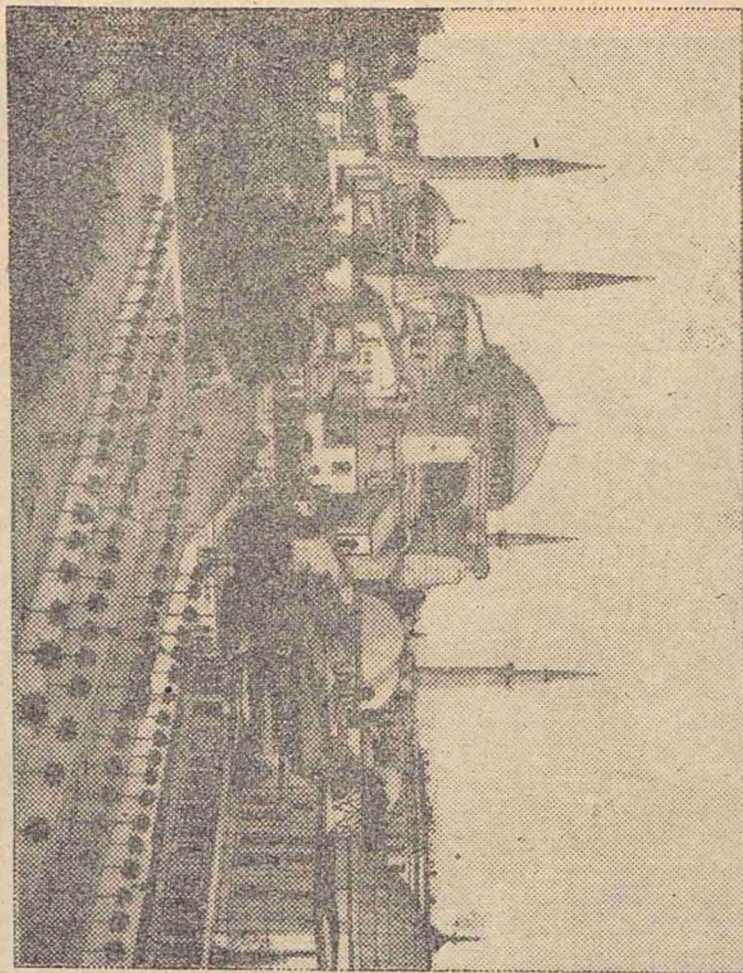


Interiorul Moscheei Sf. Sofia.

reparată de către împăratul Teodosiu II și sfințită din nou având hramul mucenicei Sofia (care fusese martirizată la Roma în timpul lui Adrian). Aceeaș soartă o avu în anul 532 și astfel fu nevoit împăratul Justinian s'o reclădească aproape din nou. Cu acest prilej el îi schimbă partea de sus, făcându-i acoperișul în formă de cupolă.

După ce Constantinopolul căzu pe mâinile Turcilor, mărețea catedrală închinată religiei lui Hristos, fu prefăcută în secolul XV în moschee mahomedană. Schimbări nu se făcură prea mari; i se adaogiră patru minarete (turnuri de rugăciune) și în vârful cupolei se așeză semiluna în locul crucii. În lăuntru, picturile fură stricate, iar mozaicurile cari arătau chipuri de sfinți, fură măzgălite ca să nu se mai cunoască nimic.

Moscheea Sf. Sofia din Constantinopol.



— Văzută de departe, sfânta Sofia nu are toată mărețea ce ar trebui să aibă în înfățișare, din pricină că este înconjurată de case mici și urâte. Ca să te convingi de valoarea ei artistică trebuie s'o observi cu băgare de seamă. Și aceasta o face oricine vizitează capitala imperiului turcesc.

Interiorul îți face impresia unei clădiri monumentale, mai ales partea din mijloc de sub cupolă.

Biserica are forma dreptunghiulară cu laturi mai lungi de 70

de metri. Cupola este înaltă de 67 metri și are un diametru de 31 metri. Ea e susținută de patru mari arcuri ovale a căror capete sunt așezate pe patru mari stâlpi. Construcția acestei cupole face și azi admirația arhitecților. Moscheea are neapărat și alte săli lăturalnice, cari sunt ocupate în timpul zilei de școlari cari se pregătesc pentru cariera preoțească.

Moașele cu diplomă.

Doctorul ne-a vorbit despre îngrijirea femeilor, înainte, în timpul și după facere. A zis că moșitul să se facă de moașele cu diplomă, nu ca pân'acum, de babe. La moșit trebuie multă pricepere, nu cum se face azi, din care pricină multe mame, rămân cu beteșug, ori mor, asemenea și copiii.

Multe femei, la facere, din cauză că nu chiamă moașa de plasă, se betelesc, ba altele și mor, numai din cauza babelor, care le moșesc... Altele, tot din neștiință, duc boala dela o femeie bolnavă la alta sănătoasă, pe care o moșesc. Altele tae greșit buricul, producând moartea copilului și câte!!... Doctorul a spus o întâmplare: În satul Hârtop, o femeie bolnavă de tifos (febra-tifoidă), a născut un copil, moșită de o babă din sat. Tot atunci, acea babă, a fost chemată să moșească o alta. Se duce. Dar nici nu se spală bine cu apă, leșie și săpun, nici nu-și tae unghiile, nici clătește mâinile cu apă în care a fost puse câteva picături de acid fenic, dela primărie, nici schimbă hainele. Așa că a adus boala la femeia cea sănătoasă, care a și murit de tifos.

Doctorul, ca să arate că multe boale se iau din pricina unei neîngrijiri, a spus o altă întâmplare. Tot în satul Hârtop, un flăcău își face o boandă din pieile a 2 miei, care murise de dalac. Cu toate că pieile au fost tăbăcite, sămânța boalei, nu pierise. Umblând cu mâinile pe bondiță, sămânța boalei s'a adăpostit sub unghii, cari erau mari. Și scărpinându-se pe piele, sămânța dalacului, de sub unghie, s'a depus în zgârietura făcută. A trecut în sânge și îndată s'a îmbolnăvit de dalac.

Ba că-i una, ba că-i cealaltă, și când la dus la doctor, a murit pe drum. Și toți ziceau că-i dela Dumnezeu; dar doctorul, cercetând, cu amănuntul, a dovedit adevărul.

N. Bradea.

— Nicicum să grăești până nu te socotești.

Recolta, alegerea și împachetarea merelor și perelor în Tirol (Austria).

Modul cum se practică recolta, alegerea și împachetarea fructelor în Tirol a fost adoptat cu puține schimbări în cele mai multe țări ale Europei și Americii. Pe toate piețele principale ale orașelor Europei ca: Londra, Paris, Berlin, Petersburg, Viena etc., se află de vânzare fructe din Tirol. Ele se bucură de un renume atât de mare din pricina recoltei bine chibzuite, a alegerii și împachetării.

Aici voi da câteva notițe despre acestea.

Culesul merelor și perelor în Tirol se face cu mare băgare de seamă. Fructele nu se bat, ci se culeg într'un fel de coșuri de nuele, cari sunt căptușite cu pânză. Se pun apoi în carul de transportat pentru a se aduce acasă. Carul e căptușit pe partea dinăuntru cu pânză, fân, paie sau coceni. Pe fundul carului se pune un rând de fructe, după aceea se pune un rând de foi de porumb. Peste foile de porumb se pune de asemenea un rând de fructe și așa mai departe până ce carul se umple. Peste ultimele foi de porumb se așează niște scânduri de brad sau de fag. Carul astfel încărcat se leagă bine cu lanțuri sau fringhii, împiedicându-se orice mișcare a fructelor.

La descărcare se dă aceeaș băgare de seamă ca și la încărcare, fructele se iau binișor din car fără de a se sdruncină sau lovi câtuși de puțin și se aduc la locul de păstrare.

Aduse la locul de păstrare, se începe alegerea fructelor.

Se aleg întâiu fructele cele mai bune, care se deosebesc prin culoarea și grosimea lor. Aceste fructe poartă numele de *Cabinet*. Cele mari de tot sunt de calitate I, cele mai mici sunt de a doua. Calitatea a III-a conține de asemenea fructe bune de mâncat, dar mai mici și mai puțin colorate. Cele ce rămân sunt de calitate a IV-a și se întrebuințează la prepararea unei băuturi numite *Vin de fructe*.

Fructele de calitate I și a II se împachetează în cutii. Fiecare fruct se învește într'un fel de foiță foarte subțire. Hârtia în care se învelesc fructele are de asemenea diferite culori; de obicei însă numai alb sau roz. Cutiile în care se împachetează fructele sunt ușoare, au diferite găuri prin care poate pătrunde aerul atmosferic.

Pe fundul cutiilor se pun un fel de fărâmaturi de hârtie. Peste fărâmaturile de hârtie se așează un rând de fructe și așa mai departe până ce cutia se umple

Fructele de calitate a III-a se împachetează într'un fel de butoaie.

Al. Surupăceanu.

(Prugg, Austria).

NOROC NEAȘTEPTAT.

O sârmană vânzătoare de fructe, care avea trei copii, de abia putea să-și câștige hrana zilnică în vremuri de restriște, și din acest mic câștig trebuia să-și hrănească nu numai copiii, dar chiar să plătească și chiria colibeii în care locuia.

Proprietarul îi luă și vându pentru neplata chiriei nu numai patul dar și lucrurile pe cari le mai avea în casă.

Nenorocita și sârmana văduvă eră chiar de față la vânzarea lucrurilor, dimpreună cu orfanii ei.

Lucrurile cele mai bune au fost vândute pe nimic și totuși nu se putu scoate banii ce-i datoră. Atunci veni rândul unui mic portret, înnegrit de fum, al Sfântului Hierominus, portret ce-l avea moștenire dela bunica ei și care eră atârnat de-asupra patului și la care sârmana femeie se închină în fiecare seară.

Copiii obișnuți cu acest portret, când îl văzură că se vinde, își ridicară mâinile către cer, iar nenorocitei mame început să-i curgă șiroaie de lacrimi pe obraz.

Un pictor, fiind de față, observă cu atențiune tabloul și dădu 1 gulden, (2 lei și 20 bani); un alt iubitor de artă oferì îndoit. Pictorul ca să descurajeze pe rivalul său, ridică prețul la un ludovic (20 lei), dar amatorul zise fără să se mai gândească: Dau 25 guldeni — 50! adăogă pictorul.— 100! strigă amatorul!

Oricine își poate închipui mirarea și bucuria sârmanei femeii, care din banii luați pe portretul Sf. Hierominus, putea nu numai să-și plătească datoriile, ci chiar să-i rămână un oarecare câștig. De-abia putea să-și crează auzul, când află că amândoi cunoscătorii se întrec mereu și că pictorul numai după ce dete 600 de guldeni se oprì.

«Sunteți fericit zise acesta din urmă, după ce tabloul se adjudecă pe seama amatorului.

«Sunteți fericit Domnul meu, căci sunteți mai bogat decât mine, altmintrelea nu m'ași fi oprit mai jos de 1.000 de guldeni.»

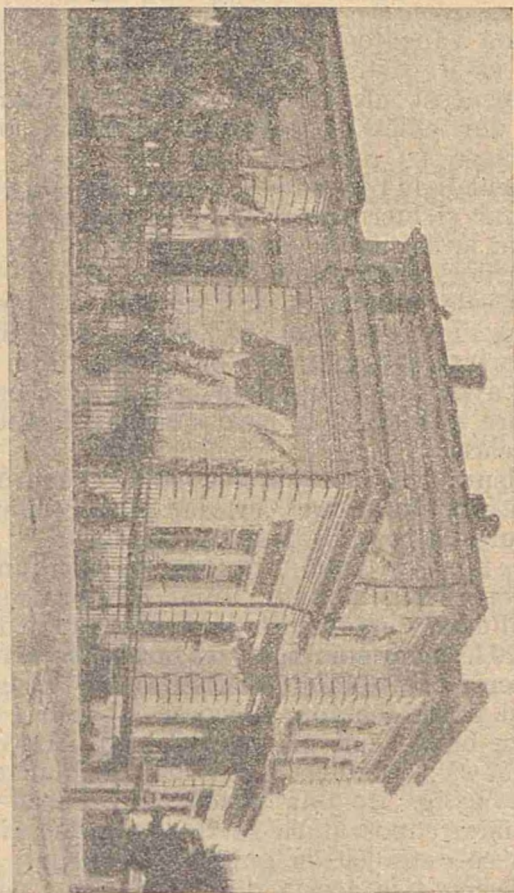
Acest tablou eră un original de Raphaël.

Tradus din englezește de
P. G.

Școala română din Turtucaia.

Turtucaia e un orășel din Bulgaria cu aproape 8.000 de locuitori, din cari cea mai mare parte Români. Restul, Bulgari și Turci.

Acolo există o școală românească. Nu se poate spune cu hotărîre când s'a înființat ea. Sunt autori cari afirmă că au auzit dela bătrâni



Școala română din Turtucaia.

că ar fi veche de 100 de ani. Cu mai multă siguranță se poate urmări mersul ei de pe la anul 1864. De atunci înapoi se găsesc în arhiva ministerului de Culte nume de institutori cari au funcționat acolo.

Dela 1884 școala e condusă de d-l G. Ionescu, ajutat de o învățătoare și un învățător.

Ea se află instalată, cum se vede, într'un local foarte frumos, care a costat 50.000 de lei. In clasele ei capătă lumină și se întăresc în cunoștința limbii românești vre-o 200 de copii români, băieți și fete.

R.

Reviste primite la redacție.

In lunile Februarie și Martie.

Amvonul, apare lunar în București. Abonamentul 4 lei pe an. No. 11. An. IX, Februarie 1907.

Agricultorul, apare de două ori pe lună în Cernăuți (Bucovina). Abonamentul 4 coroane pe an. No. 4—5 An. IV. 1 Martie 1907.

Amicul agricultorului, apare de două ori pe lună în București. Abonamentul 10 lei pe an. No. 3 An. XVIII, 10 Februarie 1907.

Bunul econom, apare în fiecare Duminică în Orăștie. Abonamentul 5 coroane pe an. No. 7, No. 8 și No. 10, an. VIII, dela 3, 10 și 24 Martie 1907.

Buletinul societății de științe, apare în București. Abonamentul 25 lei pe an. No. 5 și 6. an. XV. Septembrie — Decembrie 1906.

Buletinul Camerei de Comerț și Industrie din Constanța, apare de două ori pe lună. Abonament 6 lei pe an. No. 24 dela 15 Martie 1907.

Călușa sanitară, apare de două ori pe lună în București. Abonament 5 lei pe an. No. 3, an. IX, 1 Martie 1907.

Câmpul, apare odată pe lună în București. Abonament 5 lei pe an. No. 2, 4, an. IX. Februarie 1907.

Cultura română, apare lunar în Iași. Abonament 8 lei pe an. No. 4, an. IV. Februarie 1907. No. 5, Martie 1907.

Cetatea Neamțu, apare de două ori pe lună în orașul Târgul Neamțului. Abonament 5 lei pe an. No. 7, an. I, 15 Februarie 1907. No. 8, 1 Martie 1907. No. 9—15 Martie.

Curierul băncilor populare din România, No. 1, an. IV. Ianuarie 1907.

Comoara satelor, apare de două ori pe lună în București, abonament 6 lei pe an. No. 5—6, an. II.

Convorbiri, apare de două ori pe lună în București. Abonamentul 12 lei pe an. No. 5 și 6 dela 1 și 15 Martie 1907.

Curierul temperanții, gazetă rusească, care apare în Petersburg, ese odată pe lună. No. 146 pe Februarie 1907.

Economia, apare lunar în Caransebeș. Abonament 4 coroane pe an. An. III No. 3, 16 Februarie 1907.

Junimea literară, apare odată pe lună în Suceava (Bucovina). Abonament 6 coroane pe an. An. IV. No. 3, Martie 1907.

Pastorul ortodox, apare de două ori pe lună în Pitești, 5 lei pe an. No. 1—4. An. VI. Ianuarie și Februarie 1907.

Răvașul, apare în Cluj odată pe săptămână. Abonamentul pe an 6 coroane. No. 9, an. V, 2 Martie 1907.

Revista idealistă, apare odată pe lună în București. Abonamentul 25 lei pe an. An. V. Tom. I. No. 2. Februarie 1907.

Revista de medicină veterinară, apare odată pe lună în București. Abonamentul 10 lei pe an. An. XX. No. 1, Ianuarie 1907.

Românul politic — literar — religios, apare Duminică în București. Numărul 40 de bani. No. 3—6. Tom VI. Februarie 1907.

Revista noastră, apare de două ori pe lună în București. Abonamentul 5 lei pe an. No. 5, 1 Martie 1907.

Revista generală a învățământului, apare odată pe lună în București. Abonamentul 10 lei pe an. No. 8. An. II, 1 Martie 1907.

Revista viticolă, horticola și agricolă, apare de două ori pe lună în București. Abonamentul 10 lei pe an. No. 21—22. An. XI. 15 Februarie 1907.

Răvașul nostru, apare lunar în București. Abonamentul 5 lei pe an. No. 6—7. An. I. Decembrie 1906 — Ianuarie 1907.

Revista literară și politică, apare de 3 ori pe lună în București. Abonamentul 20 lei pe an. No. dela 2 Martie, an. XXVIII.

Revista farmaciei, apare odată pe lună în București. Abonamentul 12 lei pe an. No. 1—2. An. XIX. Ianuarie și Februarie 1907.

Spre lumină, publicație scoasă de un comitet de elevi, apare lunar în Iași. Abonamentul 2 lei pe an. No. 4. An. IV, Februarie 1907.

Șezătoarea săteanului, apare odată pe lună în Târgul-Jiu. Abonamentul 5 lei pe an. An. IX. No. 1, Ianuarie 1907. No. 2, Februarie 1907.

Taru noastră, apare săptămânal în Sibiu. Abonamentul pe an 4 coroane. No. 8. An. I, 18 Februarie 1907.

Viața românească, apare odată pe lună în Iași. Abonamentul . . pe an No. . . pe Martie 1907.

Viața literară și artistică, apare odată pe săptămână în București. Abonamentul 5 lei pe an. No. 7. An. I, 25 Februarie 1907. No. 9 dela 11 Martie.

Vitorul, apare de 24 de ori pe an în București. Abonamentul 6 lei pe an. No. 12—13 dela 15 Februarie 15 Martie 1907.

Cronica Săptămâinii.

= Sâmbătă 7 Aprilie, fiind aniversarea nașterii M. S. Regelui, se va oficia un Te-Deum la Mitropolie.

= În cursul acestei săptămâni d. profesor Mrazec, ales membru al Academiei, a ținut cuvântarea sa de recepțiune în mijlocul învățatei adunări. Subiectul a fost: «Formarea zăcămintelor de petrol în România».

= În «Monitorul Oficial No. 3 dela 4 Aprilie 1907, s'a publicat lista celor cari au reușit la examenul de învățător ajutor în 1904, cum și lista locurilor vacante unde urmează a fi numiți. Tot acolo se dau următoarele lămuriri:

«Acești ajutori de învățători vor fi numiți, pe ziua de 1 Septembrie cu titlu provizoriu la posturile vacante.

«Numirea se va da mai întâiu acelor cari vor cere locurile unde erau în momentul examenului de capacitate, dacă acele locuri nu sunt astăzi ocupate de titulari; iar în urmă cei rămași vor fi numiți în ordinea clasificăției.

«Spre a se putea da curs acestei dispozițiuni, toți ajutori învățători reușiți la examen sunt invitați ca, până în ziua de 1 Iunie 1907, să înainteze ministerului cererile lor, în cari să specifice școlile ce-și aleg în ordinea de preferință, inserând în pețiție cel puțin 10 locuri.

«Acei cari vor voi să fie numiți la școalele de cătun, la cari funcționau în momentul examenului și dacă astăzi sunt vacante, nu vor cere decât acele școli.

«Posturile II nu vor putea fi ocupate decât de femei. Orice

cerere venită după termenul fixat mai sus, nu se va mai lua în seamă».

= Mișcările țărănești sunt acum potolite peste tot. Știrile primite la Ministerul de Interne din diferite județe arată că invoelile au început a se stabili între săteni și proprietari sau arendași. În multe părți au și început munca câmpului.

D. I. Kalinderu a primit din mai multe comune de pe Domeniile Coroanei telegrame sau scrisori prin cari locuitorii îi aduc la cunoștință că în acele comune nu s'au produs neorânduiri și mulțumesc pentru buna îngrijire ce le-a arătat totdeauna Administrațiunea Domeniului.

În legătură cu această chestie, atragem atenția cititorilor noștri asupra circularii pe care o publicăm în No. de față și în care d. Administrator al Domeniilor arată agenților normele ce sunt de urmat în aceste momente ale reînceperii muncilor plugărești.

Fapte de felul celor petrecute în comunele de pe Domeniile Coroanei s'au petrecut și pe proprietăți particulare. Astfel, primim dela un corespondent din comuna Bucșan (Dâmbovița) știrea că sătenii de acolo și-au manifestat dragostea către proprietarul moșiei d. Dalles printr'o frumoasă scrisoare.

Asemenea în comuna Coteana (Olt) s'a format un comitet care a luat măsuri ca să apere clădirile proprietății și au stat gata chiar cu armele de ar fi fost nevoie. Silințele lor n'au fost zadarnice: liniștea a domnit acolo. Aceasta a făcut pe arendașii moșiei de au oferit comunei sume de douăzeci mii lei.

= În ziua de 2 Aprilie un foc groaznic a izbucnit în orașul Bârlad. Au ars multe case. Sunt pagube mari.

Din țări streine.

= Românii din Transilvania și celelalte provincii din Ungaria au început să protesteze prin diferite adunări în contra proiectului de lege al ministrului Appony, care vrăa să se amestece în administrația școalelor întreținute de comunitățile românești.

= Regele Italiei a făcut o călătorie în Grecia.

= Pe linia dintre Vârciorova și Budapesta un tren a deraiat. Au fost mulți răniți și câțiva morți. Intre aceștia au pierit și soții Gr. Olănescu din România.

= Din China vine știrea că domnește acolo o foamete cumplită. Mii de oameni mor pe fiecare zi.

= Sârbii tăgăduesc că ar fi ținând cu cheltuiala lor bande armate în Macedonia.

= Un mare cutremur a distrus câteva orașe din Mexico (America).

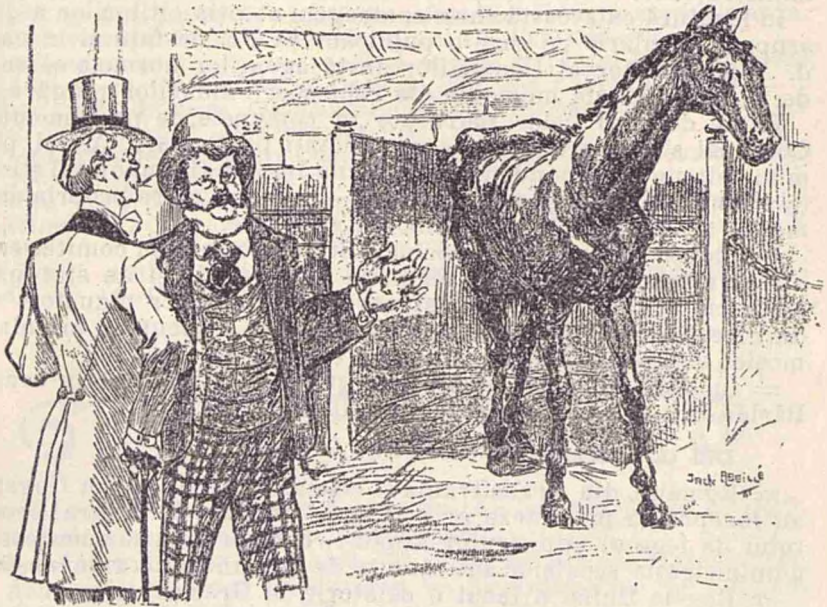
= Regele Angliei și al Spaniei s'au întâlnit în orașul Cartagena (Spania).

Informațiuni.

Biblioteca Liceului Lazăr e deschisă publicului, dela orele 8 până la 10 seara, în toate zilele de lucru.

PAGINA GLUMEAȚĂ

Geambașul isteț.



— Ce fel? așa cal vrei să-mi vinzi? Nu vezi că-i
numeri coastele?

— Mă rog, poftiți, puteți să i le numărați și veți
vedea că nu-i lipsește niciuna.

CORESPONDENȚĂ.

D-lui *P. Br. Greci*. — Ne-ați scris cerându-ne sfaturi pentru a se le-
cui «alunele negre.» Medicul la care ne-am adresat ne spune că de
obicei prin acest cuvânt se înțeleg niște formațiuni din naștere cari
nu trebuiesc vindecate, fiindcă ar trebui să ardem pielea ca să le dis-
trugem și ar rămânea mai disgrațios decât sunt alunelele.

Dacă cumvă ați înțeles altceva prin expresia de care v'ați servit,
scrieți-ne deslușit și vom cerceta.

„STEAU A“



Societatea «*Steaua*» are de scop a lucră pentru întinderea învățaturii în popor, prin tipărirea și răspândirea de scrieri și publicații morale, patriotice și de folos practic, și pentru împiedecarea, prin toate mijloacele legiuite, a răspândirii de scrieri și publicații imorale, sau cu tendințe contrarii statului și ideii naționale române.

Cotizația este de cel puțin *doi lei* pe an, iar pentru învățători, preoți rurali și săteni, de cel puțin *un leu* pe an. Fie-care membru este îndatorat ca, în cel d'întăiu an după primirea sa, să facă a se primi în Societate cel puțin alți doi membri noi.

Cererile de înscriere, însoțite de cotizația pe un an, se pot adresa d-lui *Spiru C. Haret*, strada Verde, București.

Comitetul: *Președinte*, Ioan Kalinderu, *Președintele Academiei Române*.— *Vice-președinte*, Sava Somănescu, mare proprietar, fost senator.— *Administrator și casier*, Spiru C. Haret, fost Ministru, profesor universitar.— *Secretar*, Const. Bann, profesor secundar, fost inspector școlar.— *Membrii:* Petre Gârboviceanu, fost Administrator al Casei Sf. Biserici Autocefale Ortodoxe Române, profesor la Seminarul Central și director al Șc. Normale a Societății pentru învățătura poporului român; I. Dimitrescu Procopie, fost senator, fost Primar al Capitalei; M. Vlădescu, Ministru, profesor universitar; Cristu S. Negoescu, administrator al Casei Școalelor, profesor secundar; Dim. Ceceroid, institutor.— *Cenzori*, Const. Alimăneșteanu, inginer de mine; *Preotul econom* Const. Ionescu, profesor secundar; Const. Alexandrescu, institutor

Membri înscriși și cotizațiuni plătite (urmare).

D-l Alexandru G. Mateescu, comuna Păcureți, județul Prahova, 1 leu; Păun Presadă, comuna Păcureți, județul Prahova, 1 leu; Gh. Predescu, comuna Păcureți, județul Prahova, 1 leu; Alex. Gh. Mateiu, comuna Păcureți, județul Prahova, 1 leu; I. N. Predescu, comuna Păcureți, județul Prahova, 1 leu; G. N. Ioan, comuna Păcureți, județul Ialomița, 1 leu; Anton Bală, comuna Păcureți, județul Prahova, 2 lei; F'h. Popescu, Bulvardul Carol 75 (București), 2 lei; Dr. Const. Jornescu, Calea Griviței 5 (București), 2 lei; Inginer L. Henghele, str. Dim. Racoviță 13 (București), 2 lei; Căpit. N. Popescu, B-dul Carol 75 (București), 2 lei; Nicol. V. Ionescu, B-dul Elisabeta 24 (București), 2 lei; Dim. I. Constantinescu, proprietar (Drăgășani-Vâlcea), 2 lei; G. Popescu, agenții Băncii Naționale (Roman), 2 lei; Ecaterina M. Popescu, institutoare, str. I. C. Brătianu (Caracal), 2 lei; Locot. Jacques Gorjan, str. Clopotarii Noi 88 (Loco), 2 lei; O. Nacian, str. Luminei 20 (Loco), 2 lei; Jan Niculescu, str. Cantacuzino 49 (Loco), 2 lei; Filon Th. Mitrescu, str. Teilor 230 (Loco), 2 lei; P. Ionescu (Sincal), str. Heliade, 2 (Loco), 2 lei; N. Moisescu, str. Uranus 10 (Loco), 2 lei; D-na Ana Gr. Mancaș, str. Libertății, 8 (Târgoviște), 2 lei; Elevele cl. IV-a șc. primară No. 1 de fete (Târgoviște), 2 lei; D. Athanasiu (Târgoviște), 2 lei; G. Pârvulescu (Târgoviște), 2 lei; Arhim Ziticariu, M-rea Râșca (Suceava), 40 lei; Ieromonah Teodorit M. Dimitriu, M-rea Râșca (Suceava), 2 lei.

Numărul membrilor înscriși cu începerea anului 1907 este de 427, iar veniturile societății, tot în acest timp, sunt de 1.111 lei.

(Va urmă în numărul viitor).

Ioan M. Popescu din Căciulați
intele școalei comuna Cocioac
jud. Ilfov

A P E L

prin Gara Periș.

țarea unei biblioteci populare pe lângă
Câmpina, compus din :

Președinte, B. P. Hășdău.

Membri: *I. T. Ionescu*, primarul orașului Câmpina.— *Dr. S. Aisinman* și *L. Vinkler*, directorii societății «Steaua Română».— *G. Ștefănescu*, exploatator de petrol și fost primar.— *H. F. Braun* și inginer *C. Mircea*, directorii societății «Câmpina-Moreni».— *Dr. N. Ruban*.— Avocatul *G. Dumitrescu* și *C. R. Bărbăcioru*, cel d'întăiu juriconsult, și cel de al doilea inginer șef la soc. «Steaua Română».— *D. Ștefănescu*, judecătorul de pace, al pl. Prahovei.— Ing. *G. Ciobanu*, președintele Uniunii măștrilor sondori.— Inginer sondor *P. H. Paul* și directorul școalei de băeți *An. Scripcă*, casier și bibliotecar,

fac un călduros apel la librării, editorii și autorii din țară, ca să dăruească bibliotecii: cărți, reviste, etc, care ar putea ajuta la luminarea mulțimei din acest centru al industriei petrolifere.

Toate cărțile pe cari d-nii librari, autori, editorii și voitori da bine, ar voi să le dea pentru această bibliotecă, sunt rugați să le trimită *Administrației revistei noastre Str. Mântuleasa No. 9*, București, pe care comitetul de mai sus, a însărcinat-o cu strângerea cărților ce se vor dărui.

THE BANK OF ROUMANIA, LIMITED

Capital Lire sterline 300.000 deplin
vărsat. Sediul Londra. Sucursala Bu-
curești.

Comitetul central: la Londra
Lachlan Macintosh Rate. "
G. I. Goschen "
Viconte de Duncannon "
E. W. H. Barry "
Robert Hamilton Lang "
Demetre de Frank Viena
P. Naville Paris
Ad. Vernes "

Directori: } C. A. Stolz
 } E. E. Goodwin.

Censori: Ioan Kalinderu, Demetru
Ioan Ghika și Arthur Green.

Sediul social:

Londra 7 Creat Winchester street.
Sucursala: București, Piața sf. Gheor-
ghe.

„NAȚIONALĂ“

SOCIETATE GENERALĂ DE ASIGURARE, BUCUREȘT
Capital în acțiuni întreg vărsat în
aur Lei 2.000.000

Fonduri de rezervă
compuse din prime
și daune 3 955 688 70

Idem format din capi-
tal și alte rezerve 1.075.842.80

Total în aur Lei 7.052.531.36

Daune plătite Lei 33.000.000

Vice-președinte A. Băicoianu.

Dir. general E. Grünwald.

„NAȚIONALĂ“ asigură contra in-
cediului, a «grindinei», contra riscu-
lui pierderii valorilor. Asigurările
pentru viață sunt primite în toate
combinațiunile obișnuite ca: «cas de
moarte, supraviețuire, zest și rentă».
Sediul social în palatul Societății din
str. Doamnei No. 12, București. Re-
presentanță generală în București
str. Smârdan No. 4. Agenții în toate
orașele din țară.